

Anna Vlčková, 21 rokov, LM

Migove

Žena mu do hygienického vrecka zbalí všetko, čo potrebuje, žiletky, zubnú kefku, pastu, mentolovú ústnu vodu, mydlo a šampón, on si pred zrkadlom prečese niekoľko sivých vlasov na plešine, zapne si gombíky, vezme si paličku a nastúpi do sanitky. Žena mu povie, že ho čoskoro navštívi, vojde do domu a poumyva riad, slzy jej kvapkajú do spenenej saponátovej vody, v rúre sa pečie jablkový koláč. Tento rok je jablák veľa, jeho žena už zavárala, každý deň pečie, čistí a krája tie jablká, ukladá ich do mrazničky, aby bolo na zimu, aby bolo na Vianoce. V záhrade stoja tri jablone, neďaleko jabloní je niekoľko kríkov ríbezlí a egrešov, ich záhrada na jar vonia, celá ulica vonia, táto ulica je úzka, na konci ulice malá samoobsluha, v samoobsluhe klimatizácia, v samoobsluhe môžu zákazníci platiť kreditnou kartou.

O pol dvanástej vyberie jeho žena z rúry jablkový koláč, saponátovú vodu vyleje do odtoku, zmení sa počasie a hmla, áno hmla, ktorá obkolesí mesto, blízky les a všetky lesné zvieratá, hmla robí z ulice obrázok, hmla spôsobí to, že ľudia zatvorí okná, zohrejú si obed a zapnú si nejaký film.

Verejnoprávna televízia ponúka film Crash. Začína sa o trištvrte na dvanásť.

Agnieszka a jej muž pochádzajú z Krakova. Na Slovensku sú štvrtýkrát, obľúbili si teplú vodu termálnych prameňov, ľadovú jaskyňu v tej úzkej, úzkej doline, chutí im lacné pivo, majú radi búrky, farbu vody v Popradskom plese, majú radi omrviny z tyčínok v aute a chuť vajíčok na ráno. Agnieszka a jej muž sa prechádzajú zahmleným mestečkom, tou ulicou, tým chodníkom, Agnieszka cíti v sandáloch piesok, cíti na krku ústa svojho muža, povie mu *teraz nie* a urobí fotku jednej z jabloní fotoaparátom Nikon D50.

Vo filme Crash plače žena. Hmla sa pomaly trhá, kde-tu cez ňu prenikne slnko. Z domu č.46 sa šíria kubánske melódie, dievča s vrkôčikmi skáče na švihadle, jej otec oberá v záhrade do modrej plastovej misky červené ovocie. Matka dievčaťa s vrkôčikmi sedí na bielej pohovke a fialovým lakom si lakuje nechty na nohách. Keď vo filme Crash plače žena, manželka otca dieťaťa s vrkôčikmi vstane a odtiahne záclonu. Aj to chce Agnieszka odfotiť. Ženu, ktorá odtiahla záclonu, ženu, ktorá v čipkovej podprsenke stojí pred televíznou obrazovkou a obžúva si ukazovák. Chce toho veľa vidieť a odfotiť. Chce si na Slovensku požičať nejaké iné, nejaké druhé auto, chce, aby malo čiernu farbu a automatickú prevodovku.

Hovorí o Amerike a jej muž ju počúva. Hovorí o oteplení, vyzlečú si pulóvre a odložia ich do veľkého ruksaka, ktorý Agnieszke poslala teta z Yukonu. Ruksak bol plný žltých rybiek, ktoré jej teta v meste Whitehorse dve hodiny vystrihovala, vtedy vo Whitehorse snežilo, teta sedela pri okne, v jej akváriu bublala voda, teta mala na sebe sveter s fínskym vzorom, počúvala country hudbu a pila čierny čaj. Teta na jednu rybku nalepila malý lístok *Treba začať čítať Salingera*.

Agnieszka si vyzdvihla ruksak zabalený v lepenkovej škatuli na hlavnej krakovskej pošte 23. novembra pri okienku číslo 3. Domov sa veľmi ponáhľala, rybky vysypala na posteľ, prišiel k nej jej muž, pobožkal ju na plece, vyzliekol ju, aj žlté nohavičky s bodkami, položil ju na mäkké periny a veľmi dlho sa milovali. Potom jej muž vstal, uvaril čaj, dva hrnčeky, dve lyžičky medu.

V piatok 24. novembra sa Agnieszka cestou z práce zastavila v knižnici a požičala si zbierku Salingerových poviedok. Pršalo, na hlave mala čiapku, v taške tri kilá banánov. Na lampy na uliciach pripevňovali vianočné ozdoby, novembrový dážď padal na kométy, padal na snehové vločky.

Kráčajú po uliciach, do kopca, z kopca, tri hodiny, štyri hodiny, tam, kde sú hojdačky a preliezky zastanú a chvíľu sa pozerajú každý iným smerom. Hmla oblizuje trojtýždňový náter na hojdačkách, hojdačky vrzgajú, opäť vietor a hmla, tieto hojdačky, priestor pre deti bez detí. Sadnú si tam na lavičku, oblečú si pulóvre, Agnieszkin muž otvorí termosku a do pohárika naleje bylinkový čaj. Agnieszke v sandáloch modrejú nechty, Agnieszka vypína fotoaparát a pomaly pije čaj. Jej muž si zapáli cigaretu, špičkou tenisky kreslí do piesku kruhy. Hovorí o cirkulácii. Hovorí o večnosti.

O ôsmej večer v zomrie. Odložia jeho paličku, kabát s hnedými gombíkmi, sestrička vytočí nejaké číslo a dlho telefonuje. Ambulancia je biela, čisté plachty, kúsok marhuľovej farby na stene, perá v pohári, bubon s vysterilizovanými tampónmi, v chladničke inzulín. Keď ošetrovateľ prinesie krvnú plazmu, povedia mu, že ju už vlastne nie je treba, sestrička skončí hovor, napravi si svetlé

nohavice a spolu s ošetrovateľom kráčajú mŕkavou nemocničnou chodbou. Sestrička pacientke v izbe č.8 odmeria teplotu, podá jej antipyretikum, ošetrovateľ napravi pacientke vankúš, vynesie misu, vypláchnu ju dezinfekčným prostriedkom a položí ju pod posteľ pacientky. Potom obaja vyjdú z izby, sestrička zhasne svetlo, pacientka pobozká svojho plyšového slona, ošetrovateľ sa letmo dotkne sestričkinej ruky, zatvoria dvere, ich protetická obuv duní tou nepríjemne dlhou nemocničnou chodbou.

Cveti sa vráti domov neskoro. Z kabelky vyberie zväzok kľúčov, odomkne dvere, kabelku zavesí na vešiak v predsieni, prejde do kuchyne, otvorí chladničku, zatvorí chladničku, otvorí kohútik a do pohára si naleje vodu. Sadne si na gauč v obývačke, pohár položí na konferenčný stolík, vyzuje si topánky, vyzlečie si pančuchy a dvakrát ich ovonia. Obývačka je tmavá, Cveti nezasvieti svetlo. Cveti je unavená, Cveti cíti, že má horúčku. Cveti sa postaví, otvorí okno, vytiahne žalúzie, z kvetov, čo stoja na parapetnej doske poberá suché lístky. Stojí pri okne a myslí na svoju dcéru, myslí na tento deň, na paraván, čo kúpila priateľke na narodeniny, Cveti cíti v žalúdku obed, ktorý zjedla v bistre, kde postávali robotníci a pili sladký alkohol.

Cveti má dcéru Trojanu. Trojanu študuje bulharskú filológiu, veľa fajčí, nosí zlaté náušnice, takmer nikdy nenosí podprsenku. Trojanu sa narodila, keď mala Cveti dvadsaťdva rokov, porodila ju tu, v Sofii, pamätá si na Trojanino drobné telíčko, vtedy, áno, malé telíčko, keď jej ukázali dcéru, Trojanino telo ešte pokrývalo lanugo. Trojanu odcestovala do Sozopolu, vrela, že chce vidieť tie úzke uličky, *mami, chcem sa tam v noci prechádzať a popíjať mastiku. Mami, veď vieš.* Odvtedy je Cveti sama. Dva týždne a tri hodiny, už poupratovala Trojaninu izbu, do skrine jej povešala šaty, zlaté náušnice zhrnula na kôpku, prezrela si jej poznámky z bulharského folklóru, našla dva pokrčené listy napísané atramentovým perom.

Trojanu sa má asi dobre. Teraz je už možno v Istanbule, možno sedí v červeno-bielych pruhovaných plavkách na pláži kdesi v Grécku a opaľovacím krémom si natiera pokožku. Keď sa Trojanu vráti, donesie matke pohľadnice, vysype na gauč obsah tašky, bločky, fixky, ružové žuvačky, pestré náramky, dva multivitamínové cukríky.

Cveti vyjde na balkón a zapáli si cigaretu. Teraz ľutuje, že si vyzliekla pančuchy. Pozerá sa na nebo, pozerá sa na ulicu, niekoľko áut, koruny stromov, psy, túlavé psy, ktoré čoskoro zmiznú za rohom. Na lavičke blízko kiosku sedí chlapec a dievča, Cveti na nich uprene hľadí a premýšľa, či sa pobozkajú. Dievča drží v ruke telefón, chlapec ju drží okolo pliec, potichu sa smejú, šepkajú, sú asi šťastní, sú asi zamilovaní, sú asi mladí.

Cveti sa otočí, nedofajčenú cigaretu odhodí do popolníka, vojde do obývačky a zatvorí za sebou balkónové dvere. Nechce počuť sanitky, nechce vidieť ten bozk na lavičke, nechce cítiť chlad letnej sofijскеj noci, nechce spomínať na prvý byt, na ten byt na ošarpanom sídlisku na periférii. Tam si niesla Trojanu, výťahom sa vyviezla na dvanáste poschodie a keď odomykala dvere, počula ako Trojanin otec fučí idúcky po schodoch, počula ako ťažko dýcha, Trojanin otec s detským kočíkom, počula aj hrkálky v tom kočíku, to všetko sa jej zdalo sladké, všetko bolo láskavé a neuveriteľné.

A teraz stojí v tomto starom dome zo začiatku 20. storočia, stojí v obývačke, pomaly si vyzlieka sukňu, rozopína si gombíky na blúzke, vyzlieka si nohavičky, z tmavých vlasov si vyberá sponky, sponky ukladá na presklený konferenčný stolík, tiché cinkanie. Stojí tam nahá, malá, útla, pevné prsia, štíhle nohy, jazva na bruchu, operácia žľníka. Cveti sa v kuchyni oprie o kuchynskú linku, stojí nahá, dlhé vlasy jej padajú na chrbát, pozerá sa na fotku svojho muža v bledomodrom rámku. Po niekoľkých minútach si z chladničky vyberie červené víno, sadne si do obývačky na gauč, prikryje sa dekou a pod pazuchu si strčí teplomer.

Zo sofijскеj stanice odchádza vlak do Atén. Cvetina priateľka nájde vo vagóne č. 5 prázdne kupé, rozviaže si opasok na trenčkote, z kabelky vytiahne škatuľku cigariet Eva Slims a jemne prejde pravou rukou po obrázkoch lotosových kvetov na paraváne. Všetci hovoria, že Cvetina priateľka sa podobá na Geraldine Chaplinovú v jej najlepších rokoch.

V gotickom kostole v centre mesta počuť šepkanie. Ženy si obliekli čierne šaty, na šatách vlnené svetle, niektoré ženy majú na hlavách čierne plstené klobúky, toto je gotický kostol, toto je severné Slovensko. Mladému kňazovi v okuliaroch sa trasie hlas, jeho prvý pohreb, tlmene vzlyky z predných lavíc, kvety v celofáne, červené karafiáty, gerbery, čierne stuhy so zlatými nápismi.

Jeho žena sedí so sklonenou hlavou, ruky v lone, už stihla z kuchyne odložiť jeho kárované papuče, noviny pokvapkané šťavou z pomaranča, hrebeň plný sivých vlasov. Všetko to poukladala do jednej škatule, škatuľu položila na najvrchnejšiu policičku v skrini. Jeho žena si potom sadla do kuchyne za stôl, uvarila si čaj a naliala ho do porcelánovej šálky, pravou rukou si prešla po kŕčových žilách na

nohách, dcéry a syna poslala domov, sadla si, otvorila albumy s čiernobielymi fotkami a chudými prstami prechádzala po tvári svojho muža na fotkách. Jej muž na Kriváni, jej muž a ona pred parlamentom v Budapešti, jej muž a ich syn v lodke.

Vtedy pršalo, záclony sa jemne chveli, po obrázku svätej Brigity Švédskej liezla mucha mäsiarka.

Agnieszka a jej muž prichádzajú do gotického kostola v centre mesta o pol piatej. Agnieszka má oblečenú pestrú sukňu a mikinu na zips. Agnieszka sa necíti dobre, celý deň ju preháňa z bryndze, ktorú zjedla v reštaurácii Koliesko blízko jedľového lesa. Pekné doobedie, jedna z ich dlhých prechádzok, dlhé svetlé vlasy vo vetre, dym cigariet Agnieszkinho muža. Poľná cesta s poľnými kvetmi naokolo, vlastne sa im len páčil ten obrázok zahmlenej krajiny, zelenej trávy a niekoľkých oviec v dialke. A potom k nim bežal ten pes, ten pes, čo obližuje členky a oňucháva vagínu.

Sadnú si do poslednej lavice a sledujú pohrebný sprievod. Ľudia vychádzajú z kostola, počuť suchot celofánu, opätky ľudí, tráviace procesy v Agnieszkiných črevách. Jeho žena kráča posledná, čierne háčkované rukavičky na rukách, z ničoho nič jej zabehne, zakašle, jej modlitebná knižka spadne na studenú dlažbu, obrázky svätcov pomaly klesajú k zemi. Agnieszkin muž sa na to pozerá, jeho oko, oko kamery. Agnieszka vstane a pozbiera z dlažby obrázky, založí ich do modlitebnej knižky, knižku podá jeho žene. Ich pohľady sa stretnú. Jeho žena sa na ňu prenikavo pozrie, zelené oči, tá tráva, čo dnes videla, vysokohorské plesá. Jeho žena podá Agnieszke jeden z tých obrázkov, čo spadli na zem a pomaly kráča ďalej, ďalej za pohrebným sprievodom.

Kostol je pustý, nad bohostánkom bliká večné svetlo. Opätky ľudí sa vzdalujú, pohrebný sprievod vyplaší krádeľ holubov, pohrebný sprievod je už ďaleko, to ticho a voda vo fontáne.

Z kostola vyjdú o pol šiestej. Držiac sa za ruky kráčajú do neďalekej reštaurácie, Agnieszka si objedná minerálku, jej muž čokoládové palacinky a kokakolu. V rádiu spievajú Sigur Rós, v reštaurácii okrem nich dvoch nie je už nikto. Agnieszka sa cez okno pozerá na dievča, ktoré lúska búrské oriešky a škrupiny odhadzuje do vody vo fontáne. Zrazu chce objať svojho muža, objíme ho, pobozká ho na čelo, zbadá na jeho ruke jednu vyrážku a vytlačí mu ju. Potom si spomenie na obrázok, čo jej dala jeho žena so zelenými očami, na obrázku je namaľovaný bradatý svätec, na obrázku je napísané *od Cveti*.

O desať minút donesie čašník Agnieszkinmu mužovi čokoládové palacinky. Agnieszkin muž začne jesť, Agnieszka si k nemu prisadne bližšie a popíja jeho kokakolu, dvakrát odíde na toaletu, dlho splachuje, tekutým mydlom si vydrhne ruky. Vtedy už v rádiu spieva Christina Aguilera.

Agyness Deyn je v Sofii prvýkrát. Stojí na balkóne v krátkych tmavých šatách, pije minerálnu vodu Gornia Bania a chichoce sa. Nieкто jej telefonuje, Agyness Deyn hovorí po anglicky, obuje si žabky, prechádza sa po balkóne, sem-tam sa pozrie na Vitošu, sem – tam na predavačov ovocia na špinavej sofijскеj ulici. O hodinu má interview s redaktorkou časopisu Madame Figaro, Agyness Deyn je bezprostredná, Agyness Deyn vie, na čo sa jej bude tá redaktorka pýtať. Agyness Deyn jej povie niečo o kampani pre Burberry, odpovie jej na otázku ako sa jej páči v Bulharsku, povie niečo o svojich šatách a daždivých dňoch v Anglicku. Agyness Deyn do telefónu niekomu hovorí, že tej novinárke vlastne narozpráva iné kokotiny.

Agyness Deyn dopije vodu, prázdny pohár položí na stoličku, dá si nabíjať mobilný telefón. Je niečo po deviatej, v Sofii je 24°C.

Slnko dopadá na parkety, tikajú hodiny. Víno je vypité, prázdna fľaša stojí na stole. Na gauči spí Cveti prikrytá dekou, spod deky je trčí pravá noha. Zobudí sa o štvrt na desať, zo zeme zdvihne pohár, položí ho do drezu v kuchyni, prejde do kúpeľne a osprchuje sa. Rozmýšľa, či ísť do práce, či sa jej chce obuť si topánky na opätkoch, v práci dvíhať telefóny a trpezlivo odpovedať na otázky zákazníkov.

Vyjde zo sprchy, oblečie si japonský saténový župan, chvíľu si obzerá svoju tvár v zrkadle a myslí si o nej svoje. V myslí sa jej vybavujú slová a vety z kníh, ktoré čítala, niečo ako *popolník zo San Diega*, *froté uteráky v brazílskom supermarkete*.

Cveti cíti, že horúčka je preč, postaví vodu na čaj, uvarí si vajíčka, paradajky nakrája na tenké kolieska. Vajíčka nezje, čaj pije v spálni, kým sa oblieka. Pančuchy, sukňa, fialová blúzka. Skontroluje, či sú v celom dome zatvorené okná, či nenechala zapnutý sporák, či niekde z kohútikov nekvapká voda. Cveti si obuje topánky na opätkoch, do kabelky hodí rúž a parfum, zamkne dvere, jej opätky klopkajú na betónovom chodníku pred domom. Kým čaká na taxík,

vyfajčí jednu cigaretu, narúžuje si ústa, v telefóne si prečíta správu od kamarátky, že má na ňu dnes myslieť, lebo *dnes robím rozhovor s Agyness Deyn*.

Cveti nevie, kto je Agyness Deyn. Telefón hodí do kabelky, nastúpi do taxíka a zabuchne za sebou dvere.

Posledné dva dni strávi Agnieszka a jej muž v hoteli Jamajka. Kúpu sa v priehrade, urobia si výlet na zrúcaninu hradu nad lesom, dlho sa sprchujú, dlho spia, dlho do noci sa rozprávajú. Dvanásteho augusta odovzdajú na recepcii hotela Jamajka kľúče, do auta naložia batožinu, Agnieszkin muž naštartuje, o osem minút zastanú na parkovisku blízko brehu priehrady. Agnieszka zide k vode, sadne si na kamienkovú pláž a hrá sa s tenkou látkou svojich šiat. Svetlé vlasy jej padajú na chrbát, augustové svetlo zvýrazňuje trojcentimetrové tetovanie nad jej pravou lopatkou. Agnieszkin muž stojí pri aute s mapou roztvorenou na kapote, žuje mentolovú žuvačku, nad hladinu vody vyskočí ryba a potom sa opäť ponorí. Agnieszka má pocit, že nie je nič, čo by mohlo narušiť túto chvíľu, Agnieszke sa zdá, že toto je polaroidová fotka, tie nové drevenice kilometer od hotela Jamajka, tie lúky, tie stromy, tie malé dediny. Agnieszka nevie, že tie drevenice si stavajú podnikatelia z hlavného mesta, ktorí si tu chodia liečiť svoje depresívne duše, nevie, že skupujú pozemky, nevie to a ani to nechce vedieť.

Agnieszkin muž si sadne k svojej žene, rozviaže si šnúrky na teniskách, vyzuje si ponožky, chodidlami sa dotýka hladiny vody. Agnieszka sa oprie o jeho plece, muž ju objíma okolo pása. Sedia tam niekoľko hodín, zotmie sa, cítia sa dobre, pijú pomarančový džús, zaujíma ich okamih, tento okamih, len tento okamih. O polnoci prejdú cez slovensko-poľskú hranicu. Agnieszka spí, z pravého kútika jej tečú sliny. Agnieszka nevie, že je tehotná.

Jeho žena chodí v máji do kostola krátko pred piatou, očistí sa svätenou vodou, do vázy pod sochou Panny Márie lurdskej vloží červené tulipány. Jeho žena vedie májové pobožnosti, mladému kňazovi v okuliaroch sa už netrasie hlas. Jeho žena sa v máji vracia z kostola okolo siedmej, zohreje si večeru, v rádiu počúva správy, telefonuje s najstaršou dcérou, v obývačke poleje kvety. Potom zapáli sviečku v spálni pod krížom, pozerá sa do očí svojho muža na fotke a modlí sa ruženec.

V noci jeho žena nespí dobre. Bolia ju kĺby, počuje, že susedov pes je nepokojný. Jeho žena sa krátko po druhej oblečie, opatrne vstane z postele, odomkne dvere a pri plote tíši susedovho psa. Susedov pes jej líže ruky, jeho žena sa v tej májovej tme cíti neuveriteľne šťastná.

Ráno jej povedia, že susedovi ukradli motorku Suzuki Bandit 1250. Pýtajú sa jej, či nič nepočula, jeho žena krúti hlavou a potom doma o tom všetkom dlho premýšľa.

V máji sa Agnieszke a jej mužovi narodí dieťa. Pôrod prebehne bez akýchkoľvek komplikácií, dieťa váži necelé štyri kilogramy, je zdravé, Agnieszka s dieťaťom je prepustená z pôrodnice o niekoľko dní. Agnieszkin muž kúpi kočík, kočík sa nezmesť do výťahu, Agnieszkin muž nesie kočík na piate poschodie. Fučí, nahlas dýcha, žuje žuvačku. Z kočíka vypadne balík plienok, kotúľa sa po schodoch, Agnieszka drží v náručí dieťa a smeje sa. Všetko sa jej zdá sladké, všetko láskavé a neuveriteľné. Dieťa sa volá Cveti Klimczak, je teplý jarný deň, Krakov žiari.

Cveti pracuje dlho. Už niekoľko mesiacov. Do práce chodí skoro, z práce sa vracia neskoro. Telefonuje, vybavuje, je pravou rukou všetkých, ktorí potrebujú pomôcť a poradiť. Už toľko nemyslí na Trojana, Trojanu má svoj vlastný život. Cveti v práci píše e-maily, píše si s niekoľkými vdovcami z Varšavy a Vilniusu, Cveti si našla novú priateľku z Yukonu. Volá sa Martyna, v Yukone žije dvadsať rokov, rada varí polievky, maľuje, rada pozoruje divoké rieky.

Cveti číta čoraz viac kníh, objavuje poetiku Salingera. Dvanásteho mája letí ponad Atlantický oceán do New Yorku, z New Yorku potom do Vancouveru. V lietadle pije marhuľový džús, na ušiach jej visia Trojanine náušnice, do očí jej svieti slnko, číta poviedku *Deň ako stvorený pre banánové rybky*, po tvári jej tečú slzy. Zatvorí knihu, zatvorí oči a intenzívne myslí na mužov vo Varšave a vo Vilniuse, myslí na nich a chce im povedať o tom aké prenikavé je svetlo nad Atlantickým oceánom.

Migove.

Po slovensky *okamihy*.